

Egyetemisták!

Főiskolások!

Diáktársak!

Felhívás

„A teljes összeomlás veszélyétől fejvesztetten a Johnson-Bunker-Westmoreland klikk és a Thieu-Ky banda jelenleg a dél-vietnami lakosság ellen a legeszakembert gyilkoláshoz és pusztításhoz folyamodott, különösen azok ellen a déli városok ellen fordultak, amelyek felkeltek és felkelnek, hogy sorsuk irányítását a maguk kezébe vegyék.
Az amerikaiak és kiszolgálóik büncselekményeit egyáltalán nem rendítik meg a vietnami nép elszántságát, hogy legyőzze őket. Ellenkezőleg, ezek a bűnök csak felélesztik ellenük a gyűlöletet és megsokszorozzák lelkesedésüket, hogy a gyűlöletet erővé alakítsák, hogy az ellenséget szünet nélkül támadják, mindig újabb győzelmeket vívjának ki és elérkezzenek a teljes győzelemhez.”
(A DNFF Budapesti Állandó Képviseletének Híreiből.)

A nemzetközi sajtó hírei és a napi események is világosan igazolják, hogy a vietnami nép élet-halál harcot vív.

A győzelem nemcsak a vietnami nép győzelmét fogja jelenteni az ellenség-gel szemben, hanem a haladó eszme, a szabadság győzelmét is a reakció, a jogtiprás ellen.

Eppen ezért a világ valamennyi haladó gondolkodású embere mélyesen elítéli az agresszorokat, akik — felrúgják a nemzetközi jog tételes szabályait és az 1954-es genfi egyezményeket — még a hadviselésre vonatkozó nemzetközi megállapodásokat sem tartják be, s tevékenységük már a népi-irtásba csap át.

Ez a barbár támadás, egy agyonkínzott nemzet anyagi erejét felülmúló védekezést kíván!

A szocialista országok már eddig is minden segítséget megadtak, hogy a Vietnamban folyó harcot az igazság győzelemre fejtsze be. Ma már nemcsak a szocialista országok nyújtanak segítséget, örömmel hallottuk szemtanúnk nyilatkozatát a lelkes francia diáktársakról, akik két hajó-rakományt indítottak útnak Vietnamba.

A magyar ifjú kommunisták is számtalan példáját adták már segítségadásuknak a „vietnami vasárnapok”-tól a „transzistorakció”-ig.

Ezek a támogatások is hozzájárultak ahhoz, hogy 1968. január 29-ének éjszakája óta a vietnami harc fordulatot vett, új szakaszba lépett. És ez további tettekre lelkesít bennünket!

Úgy határozunk, felhívással fordulunk Magyarországra valamennyi felsőoktatási intézményének hallgatójához, hogy csatlakozzon akcióinkhoz.

Diáktársak!

Március a Forradalmi Ifjúsági Napok hónapja. Hazánkban békésen emlékeztetünk 1848, 1919 és 1945 hőseire. De emlékeznünk kell 1968. márciusának harcoló hőseire is.

Fejezzük ki solidaritásunkat azzal is, hogy a Forradalmi Ifjúsági Napok hónapjában tanulmányi ösztöndíjunkt 10%-át felajánljuk vietnami barátaink segítségére!

Barátaink!

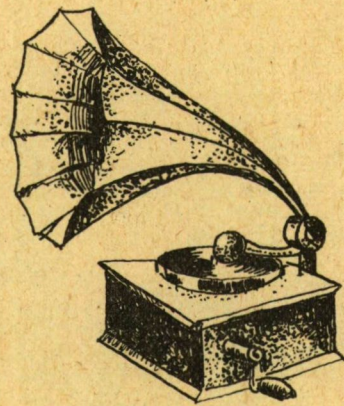
Kérünk Benneteket csatlakozzatok mozgalmunkhoz és a márciusi ösztön-

díj fizetésekor tanulmányi csoportvezetőnkön keresztül ösztöndíjatok 10%-át bianco csekken fizessétek be a vietnami számlára, a postai feladóvényt pedig juttassátok el címünkre, hogy akciónk eredményét le tudjuk mérni.

Akik tanulmányi ösztöndíjban nem részesülnek — anyagi helyzetüktől függően tegyék meg felajánlásukat.

Április 7-én a sajtó és rádió útján tájékoztatunk Benneteket az elért eredményről.

József Attila Tudományegyetem
Állam és Jogtudományi Kar
II. évf. 5. csop.

Csalódás és ismét siker

A két esemény (március 20-án és 22-n a maximumban) az élményeken túl, tanulsággal is szolgálhat. A nézőnek a történet egymásutánisága folytán lehetősége nyílik az előadóestek, az előadásmódok összehasonlítására is. Nagy Attila estje — különösen a Mensáros-est élménye után — csalódást okozott. Az anyag összeállításából, hogy csak egy költő — Juhász Ferencnek a Virágzó Világfa gyűjteményes kötetbe foglalt, az utóbbi évtizedben írott — versei hangzottak el, s a költői kifejezés-mód és magatartás azonos voltából eredhetne valamiféle monotonitás, egyoldalúság, de nem ez; a közlési mód váltott ki sokakból elégedetlenséget. A kiválasztott költemények: Történelem, Oda a repüléshez, A sejtelen hangjai, Babonák napja, csütörtök: amikor a legnehezebb, stb., — bármilyen mértékkel is mérjük azokat, nagy értékű, szenvedő költői alkotások —, alig-alig kaptak megfelelő kifejezőerőt. Gyakran elveszett e versek érzelmi, gondolati hangsúlya, gazdagsága.

Igaz, Juhász F. versei nem szavaltathatók könnyen, több síkúak, amelyek átcsapnak egymásba, kiegészítik egymást, s dús expresszív elemek fejezik ki a gyakran már nem is fegyvelmezhető érzelmvilágot. Nagy Attila hangkészletével azonban meg tudna felelni a versek követelményeinek, ha a modorosságot, a fölösleges pátoszt, a kiállítás egyes elemeit (zsebrudogott kézzel, nyeglén szavalt) leküzdözté, ha több gondot fordítana a kidolgozottságra.

Dr. Halász Előd professzor nem mondott bevezetőt, de hasznosabban tett ázálalt, hogy a műsor utolsó részében verselemzésből példát adott, eszközöket, és szemléletet, egy lehetséges és eredményes megközelítési módot a költemények (jelen esetben a Babonák napja...) gondolati, érzelmi, formai

lényegének felfedezésére, meghódítására.

Hogy mennyire méves gonddal és felelősséggel kell a költői szót a közönség elé vinni, azt Mensáros László estje szemléltetheti. Mert nem lehet elhanyagolni az alkotás és a befogadó kapcsolatát; a nyelvi jel átváltozását egy-egy élő, az embereken sokáig ható képzeté, élményé. Különösen századunkban nem, amikor tanúi és részei lehetünk a versek szeretetének, gondoljunk csak a Szovjetunióban, vagy az amerikai egyetemek falain belül és kívül (Daloljunk a békéért, Szavadjunk a békéért...) több ezres hallgatóság előtti, nagyhatású estekre. Sajnos, nálunk a vers ilyen mértékű éhe, az igény alig van meg az embereken.

Mensáros László műsora a visszariasztott, megszorított és mégis nekifeszülő ember érdekében szólt, Alfréd Nobel végrendeletének szellemében fogant. Huszadik századi írások: versek, novellák, kérvények, film- és színdarab-részletek, kiáltványok, levelek, hirdetések, stb., Ady, József Attila, Kosztolányi, Karinthy Frigyes, Sz. Jeszenyiné, Gorkij, Thomas Mann és mások alkotásai álltak egymás mellett, egymásért, a kimondott szó igazáért. Radnóti Miklós VII. eklogájának átértett, tán meghaladhatatlan közlése a színvonalas műsorból is kiemelkedett. A verseket féltéssel nyújtotta át, és ismét nagy sikert aratott.

MARI GYÖRGY

Egyetemi színház Londonban

A Bánk bán bemutatójával nyitotta meg kapuit a londoni egyetem színháza. Ezt a hírt valamennyi lapunk országos-világosra röptette, kommentálta. Már hogy azt, hogy a közönség azt képzelte, aktuális politikai előadást lát majd a font válságáról, mivel a Bánk bán angolul pénzromlást jelent. Számomra ez nem volt különösebben érdekes, hiszen mióta serdültebb koromban elolvastam az Egy az istent, és az előszóban látam élcélni Jókait azon, hogy a derék angolok ezt Edzs ez ájszteni-nek értik — meglepetések nem érhetnek.

Inkább az lepelt meg, hogy a londoni egyetemről volt szó, melyet — úgy látszik — Oxford és Cambridge mellett kissé elhanyagoltunk. Másrészt az, hogy az egyetemnek színháza van. Nem színpada, előadóterme, klubja, pincéje — színháza. Hasonló meglepetések persze érik az embert: amikor a Lomonoszov egyetem csodaszép fedett uzodájában jártam, hasonlóan sőhajtoztam.

Ellentétben tehát hazai lapjaink cikkrőiről, én csöppet sem csodálkoztam azon, hogy a „Bánk bant” mutatták be. Megszokott dolog, hogy az angolok sznobok, ezt már Dickens is megírta. Nyilvánvaló, hogy nem hazai darabbal kezdenek, nem egy mai angol szerző drámájával. Ezt otthon senki sem rója föl nekik, nyilván, mert az újságírók is tudják, hogy sznobok a nézők is, a színészek is.

Most csupán azt várom, mivel nyitja meg a szegedi egyetemi színház... színpad műsorát. Esetleg egy múlt századbeli angol szerző Sabbad phai asaty randsere című háromfelvonásával?

Programtábla

Bár a madarak vonulása egyelőre félbeszakadt, néhány nagyon kedves fecskéhez már volt szerencsénk. Tavasz meglepetésként a József Attila Kolégiumban is megjelent például a PROGRAMTÁBLA, ez az igen egyszerűen kezelhető hirdető-alkalmatlanság, amelyen színes papírcsíkok jelzik az egyetemi eseményeket: bálakat, összejöveteleket, előadói esteket. Hallottam azt is, hogy az orvosegyetemi KISZ is rendszeresen hasonló jellegű mozgalmi hirdetőtáblát, amelyre a munkaterv megfelelő jelzéseit ki lehet ragasztani.

Eltűnnek tehát — remélhetőleg minél hamarabb — a „senkisevesziészre” fecnik, az egymás hegyén hátán hivalkodó plakátok?! A rendszeres hírközlés új, felnőttebb formáját próbálja a KISZ. Nem tudom kinek az ötlete volt, hányan gondoltak már erre egymástól függetlenül, de azt tudom, hogy nem lehet véletlen ezek fölbukkanása. Egy ötletnyi tavasz ez még akkor is, ha időnként üresen árválkodik. S még azt mondják, hogy az évszakoknak nincs megújító hatásuk?!

sm.

Hasznos kirándulás

Az orosz szakos hallgatók (főként ötödévesek) JAKÓCS Dániel tanársegéd vezetésével március 6-tól 9-ig dús-programú tanulmánykiránduláson vettek részt. Az út Dunántúl városain, falvain haladt keresztül; Pécs (a székes-egyház attemploma, a dzsámi), majd Fenékpuszta, Kallósd (a körtemplomnál jól megfigyelhető az épület és a táj harmonikus egyensége) és Pápóc szláv emlékei folyamatos élmények és állomások... Somogyvár, Sümeg (a vár, a Kisfaludy-ház), Győr (apátsági templom), valamint Győr már későbbi, nyugati (főleg barokk) értékeket, hatásokat tárnak elénk. A kirándulás az árpádorki szláv- (néhány esetben bizánci jelleggel), vagy feltételezhetően szláv műemlékekkel való megismerkedést szolgálta. Végül a jó hangulatról, az összeszokottságról sem lehet megfeledkezni.

— M. GY. —

Kígyó, címer, levelek

A címer jobboldali mezejében kígyó tekerőzik. A lengyel diákszövetség díszes levélpapírja csak egy a sok külföldi kapcsolatot jelző szerződés közül. Az orvostudományi egyetem KISZ bizottsága nemrég a legújabb szerződés, a Novi Sad-i orvosi fakultással kötött megállapodás keretében harminc hallgatót küldött három napra Jugoszláviába. Március 15—17 között jártak kint az orvosegyetemisták, akiknek az ottani ifjúsági szervezet képviselői bemutatták egyetemüket, városukat. A szokásos tapasztalatcsere mellett nemcsak kulturális rendezvényeken, de sporttalálkozókon is részt vettek a szegediek.

A viszontlátogatásra április 5—7. között kerül sor. Az orvosegyetemisták remélik, hogy a harminc Novi Sad-i fiatal ugyanolyan jól fogja magát érezni Szegeden, mint ők a Vajdaság fővárosában. Mert nemcsak a levelezőlapok, élmények trófeáit gyűjtik, hanem a barátság egyszerű címeit is.

Návai Anikó:

Az élmény

A lány akkor már régen várt. Várt valami föloldást, mert kemény volt a szíve és száraz a torka, még emlékekből kellett táplálkoznia, és az emlékek gyakran elsomorítóak. Várt, de nevetett, mert azt hitte, hogy így könnyebb.

Nézem az arcod, és ismerős a tekinteted, pedig sohase láttalak. A szemedben van valami megnyugtató, a nézésed mégis megzavart.

Kerestél te is a tömegben. Már fél órája jätsszük az ismeretlen ismerőst.

Homlokomat az üveglablaknak támasztom és nézem, ahogy a fények távolodnak-közelednek, már nem is érzem a hideget, pedig befúj a szél, sós és csípős.

Éjszaka van.

Élményeket keresni jöttem, meg arcomat, új szempárokat, de nem találtam eddig, csak most. Holnap elutazom.

A mi városunk kicsi és eseménytelen. Sár van és ha esik a hó, akkor nem megyünk ki az utcára napokig.

De ez most Pest.

Négy napig volt az enyém.

Türelmetlen voltam és sürgettem az élményt, vagy valamit, ami még újat adhat.

Négy napig nem adott.

A színházban túl sok volt az ember és Te, Ismeretlen nem mertél odajönni, kézenfogni és elmesélni magadat.

Társadalmi szabályok, amelyek belédették magukat. Táplálkoztál velük kicsi korod óta, ahogy spenóttal meg babfőzelékkel, sejtjeiddé váltak, s Te nem is mered gondolni, hogy másképp is lehet.

Fázom. Fázom és nemcsak a lábam meg az arcom, hanem belül is nagyon.

Fázom, mert két méternyire se vagy tőlem, Te Ismeretlen Valaki, és én nyújtanám a kezem, ha kérnéd, és átsétálnék veled egy éjszakát.

Persze nem.

Mert én is csak gondolom és vágyom, de megtenni nem merem. Nem merném, még ha akarnád sem, mert ismeretlen vagy, kisbetűvel, és nem tudom, mi lakik benned.

De izgat a szemed vibrálása.

Zötyög a villamos és azt suttogom magamban, nehogy leszálj Te Ismeretlen, mert még öt perc a térig, a végállomásig, aztán sose látsz, én se többet.

Persze, ezt Te nem tudhatod.

Azt hiszed, pesti vagyok én is, s majd holnap, vagy holnapután, a villamoson, vagy az utcán.

Tarka neonok és siető emberek. A villamos zökken, megáll. A szívem kalapál egyet, ijedten megfordulok, hátha az az aktatászkás férfi észrevette. De nem. Ő is néz. Néz, de másképp.

Te fájdalommal-elvesztően, ő férfiszemmel.

Félek tőle, Hozzad pedig menekülnék előle.

Nem szálltál le Ismeretlen. Bár az öröklétig vacoghatnék így az éjszakában.

Nézel. Megint úgy, ahogy legelőször, amikor beleharaptál a szendvicsebe, de a csodálkozástól elkerekedett a szemed.

Emléket fedeztél fel bennem... Figyelem a szemed Ismeretlen. Most már búcsúzóan a homlokodtól, a sűrű szemöldökötől, a fekete szembogaradtól, a szomorú mosolyodtól.

Közeleg a tér.

Te állsz, az idős ember mellett, talán apád, nagybátyád, de mindenesetre olyanvalaki, aki köt, kényszerít arra, hogy ragaszkodj a konvenciókhoz, melyek éppúgy köteleznek, mint a fekete öltöny és a nyakkendő a színházban.

Sok a fény, hunyorgom és majdnem megbotlom a lépcsőn. Vége az utazásnak.

Te is elbúcsúztál tőlem, Ismeretlen, de az utolsó pillanatban mintha arcomon végigfutott volna valamiféle megoldás, valami lehetőség...

Az arcod egy pillanat alatt változott szomorúbb mosolygóra. Egyedül állsz és vársz.